

Érdekes dolgokat olvashattunk az elmúlt napokban a magyarok őseiről. Úgy tűnik, egyre többen vannak, akik vállalva a várható rosszallásokat, ki merik jelenteni, hogy ezzel a finnugor őstörténettel bizony, baj van. Már régóta bátorság kell ehhez, de most ugye szólásszabadság van, és talán nem is véletlen, hogy a történelmünk tisztázására irányuló szándék felerősödése időben egybeesik a ránk kényszerített „politikailag korrekt” (de valójában hamis) világtól való szabadulni akarás egyre hangosabb megnyilvánulásaival. Valahol rokon a kettő.

III. Béla királyunk genetikai jelzőinek közzétételével kezdődött. Kiderült, hogy a királyt 100 %-ban az R1a Y-kromoszómás haplotípus jellemzi, tehát az Ural környékén élő finnugornak mondott népekre jellemző marker (anno TAT, most N) teljesen hiányzik belőle. Ezt persze meg is lehetett volna jósolni, hiszen a TAT gyakorlatilag az egész magyarságból hiányzik, így értelemszerűen az őseinkből is hiányoznia kellett. (Amúgy meg köszönjük, nem hiányzik.) Érdemes még hozzátenni, hogy az R1a a mai magyarságban is a legnagyobb arányban megtalálható jelző. Ezt azonban nem szabad „szkíta-hun” (pláne magyar) „génnek” nevezni, mert egyrészt sokkal régebben keletkezett az ismert népcsoportoknál, másrészt pedig sokkal több mai népben megtalálható, még hozzá a miénknél jóval nagyobb arányban. Az ilyen állítás valóban „amatőr”, könnyedén cáfolható.

A kutatásról a Magyar Idők c. lap számolt be elsőnek, ezt aztán átvette egy csomó más hírközlő is. Amennyire én láttam, érdemben nem vitatkoztak vele, és nem is cáfolták.

De ahogy az várható volt, gyorsan megjelent azért egy cáfolat-féle is az Index honlapján. A szerző a régi, jól bevált módszer szerint (persze óvatosan) minősíti a hírközlőt és a kutatások vezetőjét – csak hogy mi is megtudjuk: itt igazából elfogult amatőrökkel van dolgunk. Bemutatja aztán az R1a elterjedését ábrázoló térképet, és mint valami meglepő újdonságot közli, hogy az R1a a „valódi” finnugorokban is megtalálható. Ügyesen hallgat ugyanakkor arról, hogy a „finnugor” N3 viszont nem található meg III. Béla csontjaiban, és hogy a király ettől nem finnugor, nem pedig azért, mert megtalálható benne az R1a. A „cáfolat” feltehetően a kevésbé tájékozott olvasóknak íródott.

Említésre méltó még az ORIGO idevágó cikke, amelynek szerzője korrekt módon megírja, hogy „a magyarság eredettörténetében a 19. századtól a nyelvészet vette át a primátust, amelynek a finnugor eredetet hangsúlyozó tanai egyfajta megfellebbezhetetlen akadémiai dogmává merevedtek.” Ugyanakkor „A honfoglaláskori mintákat elemző genetikusok egybehangzó véleménye szerint lényegében kizárható a finnugor eredet, és valószínűsíthető a hun rokonság.” (Utal itt a Neparáczkiféle, nemrég közzétett kutatási anyagra.) De korrekt módon megírja azt is, hogy a honfoglalók mindössze 10 %-ban járultak hozzá a mai magyarság génjeihez, - igaz, ennek magyarázatát még a kettős honfoglalásban látja, de sebj, egyszer úgysis eljön az ideje az őslakosság rehabilitálásának is.

Jól látható, hogy a finnugor eredeztetést (látva a genetika eredményeit) egyre többen vitatják. Nyelvünk finnugor eredetét még nem merik, mert sajnos, nagyon keveset tudnak róla. Pedig a kettő egymásra épülő kártyavár, egyik sem áll meg önmagában. Aki egy kicsit is komolyabban kezdi vizsgálni, hamar rájön, hogy a finnugor nyelvészet nem különb a finnugor történészkedésnél, csak nagyobb körülötte a ködösítés. Nyelvünk az uraliaknál sok más nyelvvel közelebbi rokonságban áll, csak a hamis eredeztetésre alapozott korlátokat kell lebontani a tisztán látáshoz. Krizsa Kata és mások többször bebizonyították már, hogy a finnugrista nyelvészet elhallgat, csúsztat, hamisít, valótlanosságokat állít, egyszerűen olyan messze van a tudományosságtól, mint Makó Jeruzsálemtől. Előbb-utóbb ez is a szemétdombra kerül. Tóth Imre, 2018.02.24